

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in front of a stone castle. The man is wearing a white shirt and black trousers, and the woman is wearing a purple dress and jewelry. The background shows a stone castle with towers and a blue sky.

Abby Greenová
Po čem
touží více?

 HARLEQUIN®
TM

ABBY GREENOVÁ

PO ČEM
TOUŽÍ VÍCE?

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

není mnoho horších pocitů, než když člověk přijde o svobodu, možnost rozhodovat sám za sebe. A přesně to je společným motivem všech příběhů, jež si tento měsíc můžete v edicích Sladký život a Sladký život Duo přečíst.

Micah (Zasloužím si to!) vyrůstal ve stínu násilnického otce, který měl na něj přehnané nároky. Violet (Důkaz jejich vášně!) musela od rodiny, která ji dusila, utéct na druhý konec světa, z Nového Zélandu až do New Yorku, aby našla sama sebe. Eva (Po čem touží více) obětovala celé roky tomu, že si nechala lít do duše jed panovačnou matkou, která ji ovládla natolik, že kvůli ní jí málem proklouzlo mezi prsty životní štěstí. Cairo (Královův bratr) musel Ariel, ženu, kterou miloval, připravit o svobodu, protože to slíbil bratrovi. A Ariel, jež byla panovníkovi exotického Nazulu zaslíbená již jako dítě, si svobody také moc neužila. Princezna Charlotte (Rebelčina noc) byla pouze „náhradnicí“, mladší sestrou korunního prince, a očekávalo se od ní, že udělá, co po ní rodiče budou chtít – včetně toho, že se provdá za dohodnutého muže. A náhradníkem v rodinném impériu byl i Tiziano (Co se nedá předstírat), od něhož se také očekávalo, že se ožení s ženou, již mu vybral jeho bratr.

Samozřejmě se všichni vzbouří a cestou za svobodou dosáhnou ještě něčeho mnohem cennějšího – lásky.

Takže příjemné čtení!

*S láskou
Váš Harlequin*

Abby Greenová

**PO ČEM
TOUŽÍ VÍCE?**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Ring for the Spaniard's Revenge

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Abby Green

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-278-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-279-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-280-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Castillo de Santos, nedaleko Madridu

Eva Floresová se zachvěla, ačkoliv svítilo sluníčko a teploty raného podzimu byly příjemné. Mělo by se jí ulevit. Měla by být dokonce šťastná. Nebyla si však ani jistá, že ví, co to je cítit se *šťastně*, protože tu emoci příliš neznala. Zažívala ji jen tu a tam při nějakých významných příležitostech.

Raději nad tím nepěkným odhalením nehlobala a usoudila, že se smíří s úlevou. Obrovskou úlevou. Po roce, kdy se snažila prodat *castillo*, v němž vyrostla, jediný domov, který kdy poznala, se konečně objevil potenciální kupec.

Brzy měl přijít, dříve než podepíšou smlouvu, a když vyjádřila své obavy, právník ji ujistil: „Velice se o hrad zajímá. Je to ten typ muže, který by neplýtl časem, kdyby se už nerozmyslel. Tohle je jenom formalita.“

Eva však stále krotila úlevu špetkou opatrnosti. Ještě nic nepodepsal, a než se tak stane, tohle rozpadající se mauzoleum je stále její, se všemi bezútešnými vzpomínkami, osamělostí a obrovskými dluhy.

Castillo jí velice dlouho připadalo jako vězení a stále to platilo. Drželo ji tady, dokud se ho nezbaví.

Procházela neudržovanými zahradami, zanedbanými a přerostlými od chvíle, co odešel poslední člen personálu.

Evii se sevřel žaludek. *Tyhle* vzpomínky si rozhodně vybavovat nechce. Lepší bude soustředit se na fakt, že bude moci brzy začít nový život a hodí minulost za hlavu.

Tohle místo si vyžádalo příliš jejího času. Přesto stále cítila nutkání procházet se po cestičkách, jako by tím mohla upokojit nějakého ducha. *Ducha své matky*. Eva ucítila příval něčeho mnohem komplikovanějšího než jen čirého žalu. Byl to smutek a vztek a pocit marnosti. Evina matka ovládala její život natolik, že teprve po její smrti se dokázala na vše podívat z nadhledu a získala dostatek prostoru, aby mohla začít zjišťovat, kdo vlastně je.

Nyní se zastavila u zrezivělé branky z tepaného železa vedoucí do malé, zdí obehnané zahrady s fontánou uprostřed. Eva vešla a nos jí naplnila omamná vůně odkvétajících květů.

Škvírami mezi kameny na zemi prorůstal plevel, stejně jako v každém koutě a skulině v cihlových zdech. Měla by se cítit provinile, že to tu tak zpustlo, ale připadala si jen prázdně. Otupěle.

Pomalou se otočila ke složitě zdobenému altánku v rohu, téměř skrytému za listovím. Byla to překrásná ukázka architektury, kterou nechal vybudovat nějaký její předek. Rozhodně to nebyli její rodiče, které k sobě nepojila žádná láska. Její otec nakonec odešel a opustil je, když bylo Evě osm.

Její matku to uvrhlo do hluboké jámy hořkosti a zoufalství, takže se chovala čím dál hůř. Soustředila se na Evu a promítala do ní veškerý svůj pocit zrady a vzteku, snažila se zajistit, aby její dcera nikdy nepoznala stejnou bolest. Eva mohla potvrdit, že se to dosud nestalo. Takže možná matčin odkaz fungoval.

Vždyť ani neměla příležitost někoho potkat, aby jí *mohl* ublížit.

Kromě –

Potlačila tu myšlenku. Myslet na něho v ní probouzelo vír emocí, v nichž se Eva nechtěla rýpat. Bylo to tak vždy, už od chvíle, kdy ho jako teenager spatřila poprvé. Vysoký a krásnější než cokoliv, co kdy v životě viděla. Dokonce i tehdy poznala, že jsou propojení způsobem, jenž ji děsil a který nedokázala plně pochopit.

Její matka to však pochopila. Jednoho dne Evu nachytala, jak ho sleduje z okna, když pracoval na zahradě. Bez košile. S lesknoucí se olivovou pokožkou a napínajícími se silnými svaly.

Matka si ji k sobě přitáhla a vyštěkla: „Chlape jako on ženou jen surové touhy, Evo. Ty stojíš za mnohem víc. To ovšem neznamená, že mu nemůžeš připomenout...“

Neměla tušení, o čem to matka mluví, ale během let pochopila. Matka chtěla, aby ho sváděla. Aby v něm probouzela ty surové touhy, a pak se mu vysmála. Připomněla mu jeho místo a fakt, že je naprosto nedosažitelná.

Jediný problém spočíval v tom, že nebyl žádný surovec. Ani zdaleka. Byl inteligentní, zdvořilý a... *sexy*. Eva si jeho přítomnost uvědomovala čím dál víc, takže když jí bylo osmnáct, připadala si jako dříví na podpal, jež se každou chvílí vznítí vířícími touhami a bolavou vášní a emocemi, jež pro ni byly příliš matoucí, než aby je zvládla.

Takže je nezvládla.

Naposledy ho viděla právě tady... když to tu ještě vypadalo tak, jak mělo.

Stále si ho pamatovala, vysokého a silného. Krátké tmavé vlasy. Vážný výraz. Díval se na ni se směsicí opatrnosti, lítosti a hněvu. Rozčílil ji. Zoufale v něm chtěla vyprovokovat nějakou reakci. A taky se jí to podařilo.

Pokožka jí při té vzpomínce brněla. Bezděčně sevřela ruce v pěsti. Stále cítila žár hněvu a vzteku,

a co hůř, i šoku z toho, co téměř udělala. To, jak si ji měřil znechuceným pohledem. Nikdy se necítila tak zranitelně. Tak... ztraceně.

Vynadala si za to, že dovolila představitosti, aby se vrátila do minulosti. Dnešek je o budoucnosti. A došlo jí, že bloumá po zahradách stále oblečená v obnošených džínsech a ještě obnošenějším tričku a v ošoupaných teniskách. Vlasy měla shrnuté z tváře a ani v nejmenším nepůsobila jako majitelka rozpadajícího se *castilla*. Pokud se mohla ještě považovat za majitelku, když většina stejně patřila bance.

Jak žalostný stav posledního potomka matčiny proslulé rodiny.

Věděla, že je poslední, protože neměla v úmyslu mít děti. Ne po tom, co zažila. Představa, že by byla matkou, v ní probouzela hrůzu při pomyslení, že by své děti podrobila tomu, co sama zažívala.

Dost. Musí se připravit.

Otočila se, aby vyšla ze zahrady, ale zničehonic se zarazila, když spatřila, že někdo stojí v brance. Někdo vysoký se širokými rameny. Mužný. Do očí jí však svítilo sluníčko, takže nerozeznala jeho rysy.

To musí být ten potenciální kupec... ale jak našel tuhle zahradu? Pozemky byly i pro ni jako labyrint, a to tu strávila celý život.

Z nějakého důvodu jí projelo zachvění poznání. Zvedla ruku, aby zastínila slunce. „Zdravím. Můžu vám nějak pomoci?“

Muž vykročil a jí došlo, že je ještě vyšší, než se původně domnívala. Hodně přes sto osmdesát centimetrů. A pak spatřila jeho tvář a krve by se v ní nedořezal.

To nemůže být pravda.

Muž si sundal sluneční brýle a odhalil příliš známé, hluboko posazené oči neobvyklé zelenomodré barvy. Akvamarínové. Evě vždycky připomínaly moře.

Pak promluvil hlubokým hlasem: „Zdravím, Evo. Opět se setkáváme.“

Eva se zapotácela. Vykouzčila ho snad svou představivostí? Doslova ho stvořila svou vůlí?

Na sobě měl oblek, který mu přesně seděl na svalnatém těle. Nikdy ho v obleku neviděla. Vždycky nosil džínsy či kraťasy a k tomu trička. Teď tu stála v džínsech a tričku ona – v oblečení, které měla zakázané si obléknout. V posledním roce však nic jiného nenosila, byla to taková její značně opožděná a marná rebelie.

„Vidal Suarez...“ Vydechla jméno, na něž nechtěla před pár okamžiky ani pomyslet. Nedošlo jí, že promluvila nahlas.

„Takže si mě tedy pamatuješ.“

Vždycky. To slovo vyskočilo Evě v hlavě, takže raději pevně stiskla rty, aby z ní nevlétlo. Až na to, že osoba, na niž si pamatovala, byl mladík v rozpuku své síly. Štíhlý a svalnatý. Ne tenhle... plně dospělý muž.

„Já... Co tady děláš?“

Přistoupil blíž a rozhlédl se. Sotva dokázala pochopit, že je to on. Připadala si zmatená, uvažovala, jestli si s ní sluníčko nepohrává.

„Vždycky jsem to tu měl rád,“ prohlásil pobaveně, jako by bylo naprosto normální, že je tu. „Škoda, že to tu zarostlo plevelem.“ Podíval se na ni. „Ty a tvoje matka jste se ale o údržbu *castilla* nikdy nijak zvlášť nezajímaly.“

Takže si ho nepředstavuje. Jeho slova se do ní zařízla. To její matka si vychutnávala úpadek *castilla*. Jako by jejich rozpadající se domov mohl nějak přimět jejího otce, aby si uvědomil, že udělal obrovskou chybu, a vrátil se v obavách z toho, co řeknou lidé. Jenže to se nestalo. A *castillo* se dál pomalu rozpadalo. Navzdory úsilí zbytku personálu udržet ho v obyvatelném stavu.

Jeho slova jako by ji vytrhla z transu. „Co tady děláš?“ zopakovala.

„Ty jsi mě nečekala?“

Evě se zatočila hlava. Důsledek toho, co tvrdil, byl příliš velký, než aby ho pobrala.

„Čekám na někoho ze Sol Enterprises.“

„Sol Enterprises je moje společnost.“

Eva potřásla hlavou. „Ale... jak...? Proč?“

Už když však pokládala tu otázku, vybavila se jí vzpomínka na tohoto muže, před sedmi lety, jak říká: „*Někteří se do tohoto privilegovaného světa narodí, Evo, a někteří si ho musí zasloužit, ale mám dojem, že zasloužit si ho je mnohem uspokojivější. Přese všechny své výsady mi nepřipadáš nijak zvlášť vděčná či šťastná.*“

Ta vzpomínka se jí svou jasností vysmívala.

Vidal si ji měřil obezřelým pohledem a šok z jeho přítomnosti způsobil, že měla pocit, jako by se zdi zahrady uzavíraly kolem ní. Na jediný příšerný okamžik se Evě zatočila hlava, až měla pocit, že omdlí. Pak to však minulo. Musí se odsud dostat pryč.

Obešla Vidala Suarezze a prohlásila: „Měli bychom jít do domu.“

„Ano, to by bylo fajn.“

Zatímco před ním Eva kráčela po plevelu zarostlých cestičkách, přiměla se zhluboka se nadechnout. Nečekala, že Vidala Suarezze ještě někdy uvidí. Jeho život byl nyní na hony vzdálený tomu, kde se nacházela ona. A kde se předtím nacházel on.

Než dorazil ve svých dvaceti letech do *castilla* se svým otcem, místní o něm věděli, že je to nesmírně talentovaný chlapec, který získal prestižní stipendium na jedné z nejexkluzivnějších škol ve Španělsku, po němž následovaly další stipendia na nejlepších univerzitách na světě.

Což byl nejspíš ten důvod, proč mu Evina matka

dovolila, aby tu žil se svým otcem – dokud mu vypo-
máhal během svých prázdnin, samozřejmě. Zdarma.

A nyní z něj byl miliardář – majitel technologické společnosti, která působila všemožně po světě, dokud se neusídlila v San Francisku, globálním středisku technických inovací.

Evina matka si užívala, když dávala Vidalovi podřadné práce, jako by mu chtěla připomenout jeho pravé místo. Ovšem to poslední léto, co ho Eva viděla, se mu změnil život. Vydělal svůj první milion.

Roky poté, co Suarezovi opustili *castillo* a co se jejich vlastní jmění rozplynulo, řekla její matka – která sledovala Vidalův fantastický úspěch – Evě: „Měla bys za ním zajít... a požádat ho o pomoc. Dluží nám to.“

Eva se otočila k matce a se stěží ovládaným vztekem odvětila: „Nic nám nedluží, matko. Vůbec nic.“

My dlužíme jemu. Já mu dlužím. Neřekla to nahlas, ale myslela si to.

Téměř cítila tíhu pohledu Vidala Suareze, který hodnotil žalostný stav zahrad. Cítila se provinile, ačkoliv neexistovalo nic, co mohla udělat. Veškerou svou energii upírala k tomu, aby udržela sama sebe a *castillo* nad hladinou. Ne že by to k něčemu bylo.

Matka odmítala nemovitost prodat. Odmítala jakkoliv naznačit, že se jí nedaří od chvíle, co ji manžel přede všemi těmi lety opustil. Raději žila ve stavu naprosté apatie a popírání.

Teprve po její smrti mohla vzít Eva vše do svých rukou, ale nyní bylo všechno nedůležité, protože jí v hlavě zněly otázky: *Proč on? Proč teď?*

Neměla tušení, proč se Vidal Suarez teď vrátil a koupil *castillo*. Nebo možná tušila, ale nechtěla připustit ten děsivý důkaz, že nezapomněl ani neodpus-
til to, jak se k němu chovala. A jak se k němu chovala její matka.

Přišli ke *castillu* zpředu, kde se nacházela další zdobná fontána, která však byla vyschlá a prázdná. Elegantní, nízké sportovní auto – jistě Vidalovo – působilo proti omšelému pozadí nemístně.

Samo o sobě bylo *castillo* impozantní budova, směsice klasického a maurského stylu. Působivý klenutý vstup vedl do otevřeného nádvoří lemovaného sloupovím.

V tu chvíli se Evě vybavila další vzpomínka – jako by potřebovala připomenutí. Její matka pozvala Vidala, aby se k nim jednou připojil na večeři. Eva byla bez sebe vzrušením. V šestnácti s ní lomcovaly hormony a byla opilá touhou, kterou netušila, jak dostat pod kontrolu.

Když Vidal přišel, vypadal úžasně. Eva si tehdy pomyslela, že v pláťákách a košili nevypadal nikdy pohledněji. Vlasy měl sčesané z čela a voněl po pižmu a zemitém koření.

A pak matka mluvila s Evou o Vidalovi celý večer, jako by tam nebyl. Jako by byl nějaký exemplář k diskusi, a ne lidská bytost, s níž by měla konverzovat. Jako by byl nějaký podčlověk.

Bylo to nesnesitelné a Eva hořela studem a vztekem. Ovšem ani tehdy nebyla dostatečně statečná, aby se matce postavila. Vztyčila kolem sebe neviditelné obranné zdi, aby se jí nemohlo nic dotknout a mohla se ukrýt. Ukrýt své pocity a touhy.

Vidal přetrpěl tu urážlivou večeři s vrozenou hrudostí a zdvořilostí, již si nezasloužily. Už nikdy se k nim znovu nepřipojil.

A teď byl tady, údajně se zajímal o koupi *castilla*. Nemělo by ji překvapovat, že využil této příležitosti, aby ji potrápil. Jediné překvapení spočívalo v tom, že to celé už nehodil za hlavu. Že se vůbec o *castillo* a Evu zajímal.

Eva ho odvedla do hlavního přijímacího salonu a v duchu sebou trhla nad ještě žalostnějším stavem

vnitřních prostor. Odlepené tapety, vlhké skvrny, prošlapané orientální koberečky... Portréty předků pokryté špínou. Potahy proti prachu přehozené přes většinu nábytku – ne že by k něčemu byly.

Eva se obrnila, než se k němu otočila, ale moc jí to nepomohlo. Veškerá obrana jako by se rozplynula, jakmile na něho pohlédla – když jí tentokrát nesvítilo slunce do očí.

Se svalnatou postavou, krátkými tmavými vlasy – téměř vojenského sestřihu – a ostrou tváří, jíž dominovaly hluboko posazené oči, vyzařoval čistou vitalitu a snadno zastiňoval rozpadající se *castillo* kolem sebe.

Zastřižnuté tmavé vousy na čelisti jen přitahovaly pozornost k jeho ústům. Širokým ústům se rty natolik kyprými, že vypadaly téměř rozkošně.

Nebyly však rozkošné. Byly tvrdé.

Evě poskočilo srdce.

Prosím, tyhle vzpomínky ne. Ne teď.

„Díváš se na mě, jako bys mě nikdy dřív neviděla,“ prohlásil.

Eva cítila, jak jí stoupá do tváří ruměnc. „Vypadáš... jinak.“

„Jsem jiný.“

V hlase se mu ozýval strohý tón, který Evě prozradil, jak moc se změnil. Pocházel ze skromného prostředí a nadmíru překonal veškerá očekávání. Byl nesmírně bohatý a zjevně mu patřily nemovitosti po celém světě. Dokonce i na Havaji.

Eva uvažovala, jestli si o ní myslí, že se také změnila. Ona si tak připadala. Pošramocená a vyčerpaná po tom, co jí celý život někdo říkal, co si má myslet a jak se má chovat. Připadala si zranitelně. Jako by ochranná vrstva pokožky zmizela.

Uvědomila si, co má vlastně na sobě, a ukázala na sebe. „Chtěla jsem se převléknout, než...“ zaváhala, „... než dorazíš.“

Zelenomodrýma očima ji sjel od hlavy až po paty. Evě se z toho rozbušilo srdce. Něco v ní se znovu probudilo k životu. *Ona sama*. V jeho přítomnosti. Jako by až dosud spala.

„Není to tvůj obvyklý oděv...? Jak bych to ale mohl vědět? Už je to dlouho, co jsme se viděli. Úpadek *castilla* se zjevně neomezil jen na budovu.“

„Myslím, že je docela zřejmé, že věci nejsou... jako dřív.“

Vidal od ní odtrhl pohled a Eva měla dojem, že se může znovu nadechnout. Rozhlédl se po prostoru, ruce zastrčené v kapsách kalhot. Pak se na ni znovu zadíval. „Věci jsou jiné. Nebudu lhát a předstírat, že jsem měl tvoji matku rád, ale je mi líto tvé ztráty.“

Evě se zkroutil žaludek směsicí emocí. Skryla je a zvedla bradu, načež strohým hlasem prohlásila: „Děkuju ti.“

Vidal potřásl hlavou. „Vidím, že jsi stále jako kus ledu. Ani zmínka o tvé matce z tebe nedostane nějaký náznak citu. Vy dvě jste byly nerozlučitelné.“

Eva se na něho zadívala a nedokázala vymyslet, co by na to měla říct. Jak si to může myslet? *Protože je to pravda*, zašeptal jí v hlavě hlásek. Ano, v jistém smyslu to pravda byla. Byla nuceným přísluhovačem své matky. „Nuceným“ bylo důležité slovo.

Přiměla se k odměřenému úsměvu. „Perspektiva je legrační věc, že?“ Aby změnila téma, zeptala se: „Jak se má tvůj otec?“

Vidal vytáhl ruce z kapes. Jeho výraz ztvrdl. „Chceš říct, že to nevíš?“

Eva se zamračila. „Co nevím?“ Zнала jen zanedbané zdi a zahrady a cestu, po níž každý den jezdila do práce v Madridu.

„Že zemřel.“ Vidalův hlas zněl bezvýrazně.

Eva ucouvla a chvíli hledala slova. „Ale... jak? Kdy?“